

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 427/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], toho času v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody, [REDACTED], zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom, Floriánska 16, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 1T 43/2018 z 26. októbra 2018, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7To/113/2018 z 10. januára 2019 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 52/2019 z 15. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. augusta 2020 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 1T 43/2018 z 26. októbra 2018 (ďalej len „okresný súd“) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 7To/113/2018 z 10. januára 2019 (ďalej len „krajský súd“). Navrhuje napadnuté uznesenia uvedené v záhlaví zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Žiada priznať primerané finančné zadostučinenie od okresného súdu, aj krajského súdu vo výške 5000 eur. Zároveň žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) a c) Trestného zákona v súbehu s prečinom nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona. Okresný súd sťažovateľa odsúdil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a 5 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona

ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona súd uložil nad sťažovateľom ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu súd uložil trest prepadnutia dvoch mobilných telefónov a dvoch SIM kariet.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ v rozsahu výroku o vine a treste odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal sťažovateľa vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) a c) Trestného zákona. Za to ho krajský súd odsúdil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 2 a 5 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Rovnako krajský súd uložil nad sťažovateľom ochranný dohľad a trest prepadnutia vecí.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Z obsahu sťažnostnej argumentácie vyplývajú dve nosné námietky sťažovateľa smerujúce proti rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu.

6. Podstatou prvej námietky je nesprávne zistený skutkový stav orgánmi činnými v trestnom konaní a neskôr aj súdmi; obhajoba sťažovateľa spočíva v tvrdení, že v snahe zabezpečiť si pre seba finančné prostriedky predával svojim odberateľom výživový doplnok, ktorý im deklaroval ako pravý pervitín. Uvedené tvrdenie sťažovateľa preukazujú tieto skutočnosti:

a) výsledok domovej prehliadky, ktorým bolo zaistenie vyživovacieho doplnku v množstve 13,99 g, ktoré je svojou farbou a konzistenciou na nerozoznanie od pervitínu a 0,53 g pervitínu;

b) výpovede svedkov a zápisnice o konfrontácii z 11. mája 2018 medzi sťažovateľom a svedkami [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „zápisnice o konfrontácii“), ktoré preukazujú rozhodnú skutočnosť týkajúcu sa priznania sťažovateľa voči svedkom, že ich podviedol predajom výživového doplnku, a následne aj svedkovia tvrdili, že po aplikovaní látky, ktorú kúpili od sťažovateľa, nepocíťovali taký účinok, aký by po aplikovaní pervitínu mali mať;

c) okresný súd vykonané konfrontácie ako dôkaz nevykonal, odôvodňujúc to tým, že procesné strany tieto konfrontácie nenavrholi oboznámiť;

d) sťažovateľ uznáva, že obhajobe ušlo pozornosti, že tieto dôkazy prokurátor v rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku nenavrhol vykonať;

e) súd však mal tento dôkaz vykonať už len z toho dôvodu, že obhajoba podala žiadosť o prepustenie z väzby práve po vykonaných konfrontáciách a poukazovala na zmenu dôkaznej situácie v prospech sťažovateľa;

f) podľa názoru sťažovateľa postup súdu, keď nevykonal kľúčové dôkazy, ktoré boli významné pre zistenie skutočností významných z hľadiska naplnenia zákonných znakov trestného činu napriek tomu, že tieto dôkazy boli súčasťou spisového materiálu a obhajoba sa na ne odvolávala, je v rozpore so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci;

g) podľa názoru sťažovateľa ani procesná pasivita prokurátora a obhajcu neodôvodňuje a nelegitímuje takýto protiústavný a protizákonný procesný postup súdu.

7. Druhá námietka sťažovateľa je viazaná na rozhodovanie okresného súdu a krajského súdu v sťažovateľovej trestnej veci v rozpore s ustálenou súdnou praxou (rozsudok najvyššieho súdu č. k. 4Tdo 66/2015 z 30. marca 2016, rozsudok krajského súdu č. k. 8To 5/2014 z 10. februára 2014, judikát trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline č. k. 1 To 86/2011 z 20. septembra 2011, rozhodovacia činnosť v Bratislave č. k. 4To 127/2011, č. k. 4To 11/2014, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 8To 30/2013 z 13. 5. 2013, rozhodovacia činnosť Krajského súdu v Bratislave, napr. uznesenie č. k. 1To 168/2001, 4 To 127/2011, 4 To 65/2010) v otázke stanovenia počtu jednorazových dávok zo zaisteného množstva drogy, čo predstavuje závažné porušenie princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým i porušenie zásady právnej istoty a práva na spravodlivý proces, podstata ktorej spočíva v nasledujúcich okolnostiach:

a) okresný súd podľa záverov znaleckého skúmania Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru ustálil, že zo zaisteného množstva rastliny konope s celkovou hmotnosťou 1850 mg je možné vyrobiť minimálne 9 obvyklých jednorazových dávok drogy schopných ovplyvniť psychiku užívateľa stanoveného na základe koncentrácie účinnej látky v droge;

b) poukazujúc na neakceptovateľné odôvodnenie odvolacieho súdu (s. 18 napadnutého rozsudku krajského súdu, pozn.), podľa názoru sťažovateľa bolo možné pri zohľadnení ustálenej súdnej praxe (pri výpočte na základe hmotnostného kritéria, a nie na základe množstva účinnej látky) dôjsť k jedinému záveru, že zaistené množstvo konope zodpovedá najviac 3 obvyklým jednorazovým dávkam drogy, a teda stanovenie počtu jednorazových dávok na základe množstva účinnej látky nebolo pre sťažovateľa výhodnejšie a v jeho prospech.

8. Sťažovateľ vo svojom vlastnom podaní označenom ako „*Žiadosť o pripojenie odloženého podania Rvp 519/2019-12 k mojej sťažnosti*“ doručenom ústavnému súdu 15. júla 2021, spísanom bez právneho zástupcu, žiada o pripojenie odloženého podania sp. zn. Rvp 519/2019 k jeho ústavnej sťažnosti a zároveň namieta nezákonnosť svojho odsúdenia vrátane týchto skutočností:

a) označenie závažnej procesnej chyby týkajúcej sa zlého výpočtu dávok z marihuany najvyšším súdom za irelevantnú, pričom podľa jeho názoru „*si nie je istý, či má takýto pojem v právnom štáte zastúpenie, lebo ak tam chyba bola, tak to mal byť celé zrušené*“;

b) vzhľadom na to, že sťažovateľ chcel zmeniť skutkovú podstatu, inicioval obnovu konania, pretože pri jeho odsúdení sa nebrali vtedajšie dôkazy jeho neviny do úvahy (tak ako to namietal aj v ústavnej sťažnosti sp. zn. Rvp 519/2019), ktorej výsledkom bolo zamietnutie obnovy konania;

c) sťažovateľ namieta rozpor medzi uznesením najvyššieho súdu („*keďže najvyšší súd mi zamietol dovolanie s tým, že dávky v mojom prípade nie sú dôležité, ale skutková podstata áno*“) a rozhodnutím okresného súdu o obnove konania („*okresný súd KE II mi zase zamietol obnovu konania s tým, že skutková podstata nie je dôležitá, lebo mám veľa dávky*“), čo považuje za zlyhanie okresného súdu;

d) sťažovateľ ďalej namieta nezákonnosť znaleckého dokazovania týkajúceho sa určenia počtu obvyklej dávky drogy, „*keďže to robili bez licencie*“, rozhodnutie zistené a založené na nesprávnom posúdení skutkového stavu;

e) predmetom jeho námietok je aj nátlak vyšetrovateľa na svedkov, obžaloba založená na domnienkach, nezákonnosť domovej prehliadky, rozhodovanie nezaujatého sudcu, zásadné porušenie práva na obhajobu.

9. Z obsahu ďalšieho podania, ktoré je označené ako „*Žiadosť rodičov o posúdenie ústavnej sťažnosti syna [REDAKOVANÉ]*“ doručené ústavnému súdu 23. júla 2021 a podpísané rodičmi sťažovateľa [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], vyplýva žiadosť rodičov sťažovateľa o citlivé zváženie a posúdenie ústavnej sťažnosti s ohľadom na nimi opísané osobitosti a celú genézu tohto prípadu a na rodinné väzby sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstata ústavnej sťažnosti je v dôvodoch založená na kritike odsudzujúcich rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, čo sa týka nesprávne zisteného skutkového stavu nevykonaním kľúčového dôkazu a odchýlením sa od ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov pri nesprávnom určení obvykle jednorazovej dávky drogy, čo malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

11. Ústavný súd sa v prvom rade vysporiadal so skutočnosťou, že sťažovateľ, síce v konaní zastúpený právnym zástupcom, sa po podaní ústavnej sťažnosti pokúsil v rozšíriť argumentáciu (v rozsahu uvedenom v bode 8 tohto uznesenia) svojej sťažnosti o ďalšie skutočnosti, ktoré prezentoval v podaní spísanom bez participácie svojho právneho zástupcu označenom ako „*Žiadosť o pripojenie odloženého podania Rvp 519/2019-12 k mojej sťažnosti*“ doručenom ústavnému súdu 15. júla 2021.

12. Povinné právne zastúpenie v konaní pred ústavným súdom nie je samoúčelné a má svoje racionálne zdôvodnenie. Vytvára procesný filter zachytávajúci nekvalifikované podania nespĺňajúce základné procesné parametre pre poskytnutie ochrany ústavnosti, ktoré by inak zbytočne narúšali plynulosť činnosti ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti. Elementárnou súčasťou tohto procesno-právneho inštitútu je, že od momentu doručenia splnomocnenia ústavnému súdu (až do eventuálneho oznámenia zániku zastúpenia) môže účastník konania realizovať svoje dispozičné oprávnenia vo vzťahu k ústavnému súdu výlučne prostredníctvom právneho zástupcu. Od takto stanoveného pravidla by prichádzalo do úvahy výnimočne upustiť, ak by sa potenciálne odborné nedostatky podania právneho zástupcu mali prejavovať na úkor samotného sťažovateľa (III. ÚS 345/2014). V konkrétnom prípade sťažovateľa nejde o takúto situáciu.

13. Sťažovateľom prezentovaná laická argumentácia obsiahnutá v označenom podaní sa týka vyjadrenia jeho nespokojnosti so spôsobom vykonania a vyhodnotenia dôkazov v jeho neprospech, s neprihliadnutím na dôkazy v jeho prospech, s nezákonnosťou v priebehu prípravného konania a v súdneho konania, čo napokon viedlo k vydaniu rozhodnutiu na nesprávnom posúdení skutkového stavu. Pozornosť sťažovateľa sa sústreďuje najmä na to, že chce pokračovať v dokazovaní, čo potvrdzuje jeho žiadosť o pripojenie jeho odloženej ústavnej sťažnosti (Rvp 519/2019), v ktorej uviedol všetky ním namietané pochybenia, zdôrazňujúc svoju nevinu. Ústavný súd v uvedenej súvislosti pripomína, že nie je „*skutkovým súdom*“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov zasahovať (II. ÚS 472/2014).

14. Niektoré námietky premietnuté v predmetnom podaní predstavujú vo svojej podstate opakovanie sťažostnej argumentácie v ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 11. augusta 2020, niektoré zas rozšírenie jeho argumentácie o ďalšie skutočnosti, avšak v oboch prípadoch bez relevantných ústavnoprávných námietok. Z uvedených dôvodov a s osobitným dôrazom na povinnosť sťažovateľa realizovať svoje dispozičné oprávnenia výlučne prostredníctvom svojho právneho zástupcu na argumentáciu sťažovateľa v predmetnom podaní ústavný súd neprihliadal. Uvedené sa vzťahuje aj na podanie doručené ústavnému súdu 23. júla 2021 o to viac, že podanie nepísal sťažovateľ, ale jeho rodičia, ktorí ani nie sú účastníkmi tohto konania pred ústavným súdom.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutým rozsudkom okresného súdu:

15. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019).

16. Vychádzajúc z tejto judikatúry vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa prvostupňového rozsudku okresného súdu, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Poukazuje na to, že sťažovateľom označený rozsudok okresného súdu bol predmetom prieskumu vykonaného odvolacím súdom na základe odvolania proti označenému rozsudku okresného súdu, a to vylučuje právomoc ústavného súdu prerokovať túto časť ústavnej sťažnosti, v dôsledku čoho ústavnú sťažnosť v tejto časti je potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutým rozsudkom krajského súdu:

17. Ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

18. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu nezávisle

a nestranné vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

19. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

20. V nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd zdôrazňuje, že jeho integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Z uvedeného však nevyplýva záruka vydania rozhodnutia v súlade s právnym názorom účastníka (strany) súdneho konania, resp. záruka úspechu v konaní pred všeobecným súdom.

21. Pri posúdení trestnej veci sťažovateľa sa tak ústavný súd zameril na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (ktorú predstrel aj v ústavnej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či ním zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej zneniu, účelu a zmyslu, teda či je odsudzujúci rozsudok sťažovateľa zdôvodnený ústavne udržateľným spôsobom.

22. Z obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd konanie sťažovateľa právne kvalifikoval podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) a c) Trestného zákona (v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozsudku, pozn.) na základe preukázaných skutkových zistení, podľa ktorých sťažovateľ drogy prechovával, odpredával viac než trom osobám a bol za takýto trestný čin už predtým odsúdený.

23. Z obsahu námietok predstretých v ústavnej sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta posúdenie objektívnej stránky trestného činu tým, že popiera konanie spočívajúce v predaji drogy (pervitínu) svedkom, poukazujúc, že v skutočnosti predával len výživové doplnky. V dôsledku postupu všeobecných súdov sa táto významná skutočnosť nepremietla do právneho posúdenia jeho trestnej veci, a to tým, že v konaní nebol nevykonaný kľúčový dôkaz – zápisnice o konfrontácii, z ktorých vyplývajú výpovede svedkov v prospech sťažovateľa.

24. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že uvedená námietka sťažovateľa je neopodstatnená. Nenachádza dôvod svojou kasačnou ingerenciou vstupovať do úvah krajského súdu, ktorý z vykonaného dokazovania považoval za nepochybnú skutočnosť, že sťažovateľ predával drogy viac ako trom osobám. Všeobecný súd tento záver podporil priamymi dôkazmi, najmä výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ], prepismi záznamov telekomunikačnej prevádzky o utajenom predaji pervitínu, ktoré plne korešpondovali s výpoveďami svedkov z prípravného konania ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), následne zo zaistených vecných dôkazov pri domovej prehliadke z 25. januára 2018, z výsledkov

z toxikologických vyšetrení svedkov ([REDACTED] a [REDACTED]), z ktorých vyplýva, že 25. januára 2018 požili pervitín kúpený od sťažovateľa.

25. Ústavný súd ďalej poukazuje na logické a presvedčivé vysporiadanie sa krajského súdu so zmenenými výpoveďami svedkov počas konfrontácie a hlavného pojednávania ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]), ktorí v prípravnom konaní usvedčili páchatel'a opisom toho, ako kupovali od sťažovateľa pervitín. Aj keď títo svedkovia následne svoje výpovede zmenili, krajský súd túto skutočnosť neignoroval, ale riadne a preskúmateľne vyhodnotil spôsobom, ktorý vyhovuje kautelám spravodlivého procesu (s. 14 a 15 napadnutého rozsudku krajského súdu).

26. Argumentácia poskytnutá sťažovateľom v ústavnej sťažnosti je navyše založená len na izolovanom uprednostnení jednotlivého dôkazu, t. j. zápisníc o konfrontácii, prikladajúc im váhu kľúčového dôkazu, bez náležitého prihliadania na ďalšie vecne previazané dôkazy. Z uvedeného hľadiska neobstojí ani námietka sťažovateľa o protiústavnom či protizákonnom procesnom postupe okresného súdu, ktorý nevykonal predmetné konfrontácie, osobitne za situácie, keď tento dôkaz sťažovateľ nenavrhol vykonať.

27. Ďalšia nosná námietka sťažovateľa sa týkala nesprávneho stanovenia počtu jednorazových dávok zo zaisteného množstva drogy (marihuany) v rozpore s ustálenou súdnou judikatúrou. Ústavný súd, poznajúc obsah uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 Tdo 83/2018 z 20. marca 2019 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 22/2019, konštatuje, že na právnu kvalifikáciu zisteného skutkového stavu (sťažovateľ prechovával a predával drogy viac ako trom osobám, navyše, bol za takýto trestný čin predtým odsúdený) nemá vplyv to, že krajský súd pri určení počtu jednorazových dávok drogy (marihuany) uprednostnil metodiku posudzovania koncentrácie účinnej látky drogy. Ústavný súd sa v uvedenom stotožňuje s názorom najvyššieho súdu v napadnutom uznesení o dovolaní sťažovateľa, ktorý dostatočným spôsobom sťažovateľovi vysvetlil, prečo je v jeho trestnej veci irelevantné, či pri určení obvykle jednorazovej dávky platilo hľadisko hmotnostné alebo koncentračné, práve s ohľadom na zistenie skutkového stavu v jeho trestnej veci (s. 5 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

28. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti rovnako neuviedol, ako by prípadne určenie počtu obvyklého jednorazového počtu dávok drogy podľa hmotnostného kritéria malo potenciál ovplyvniť konečnú právnu kvalifikáciu stíhaného skutku v jeho prospech. Ak sťažovateľ predsúva tento obhajobný argument ako ťažiskovú výhradu smerom k záverom odsudzujúceho rozsudku, táto výhrada musí mať potenciál ovplyvniť jeho situáciu v trestnom konaní v jeho prospech. Jedine tak možno uvažovať o potrebe poskytnutia ochrany základným právam a slobodám sťažovateľa zo strany ústavného súdu. Už uvedený nedostatok v sťažnostnej argumentácii sťažovateľa tak *ispo facto* nie je spôsobilý spochybniť ústavnú udržateľnosť uznesenia krajského súdu.

29. Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd uzatvára, že právne závery krajského súdu predstreté v jeho napadnutom rozsudku nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. Krajský súd ako súd odvolací konal v medziach svojej právomoci, príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci správne interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Sťažovateľom napadnuté rozhodnutie krajského súdu tak v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru,

ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Inými slovami, medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím krajského súdu a obsahom práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na ktorej základe by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

30. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K žiadosti o zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu:

31. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

32. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavných sťažností sú podstatné najmä požiadavky plynúce z § 123 ods. 1 písm. b) a d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka označenia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľov boli porušené ich základné práva a slobody a požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) vo vzťahu k rozhodnutiu súdu, ktorého zrušenia sa sťažovateľ domáha v petite, ako aj § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

33. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že viazosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom.

34. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa v petite domáha vyslovenia porušenia označených základných práv podľa ústavy a dohovoru výlučne napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu. Zároveň sa domáha, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu. Čo sa týka uznesenia najvyššieho súdu, sťažovateľ výslovne uvádza, že *„tento napadol z dôvodu dodržania právneho súladu v konaní vynesenej rozhodnutí po seba, aby v prípade zrušenia napadnutých rozhodnutí okresného a krajského súdu tento nebol v logickom konflikte s týmito rozhodnutiami“*. Z uvedeného odôvodnenia vyplýva absencia akejkoľvek relevantnej právnej argumentácie vo vzťahu k tomuto uzneseniu.

35. Nevyhnutným predpokladom, aby ústavný súd mohol pristúpiť k zrušeniu rozhodnutia, je to, že ústavný súd v prvom rade vysloví porušenie základného práva vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré má zrušiť. Inak povedané, ústavný súd nemôže zrušiť rozhodnutie orgánu verejnej moci, ak najprv

(vychádzajúc z petitu) nevysloví, že predmetným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva (m. m. II. ÚS 270/2021, II. ÚS 99/2022).

36. Ak teda ústavnému súdu už samotná formulácia petitu ústavnej sťažnosti sťažovateľa vôbec nedáva možnosť vysloviť porušenie práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd nemôže zrušiť toto uznesenie, aj keď sa sťažovateľ jeho zrušenia petitom ústavnej sťažnosti domáha.

37. Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

38. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa týka petitu a odôvodnenia vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu ako esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 233/2021, II. ÚS 270/2021).

39. Ústavný súd z uvedeného dôvodu ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

40. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemohol vyhovieť ani návrhu sťažovateľa na priznanie finančného zadosťučinenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu